

[Inge Fischer Møller.]

af de allervigtigste områder. Vi vil fortsat arbejde for, at en aktiv socialpolitik bliver anskuet ud fra et større perspektiv end hidtil. Socialpolitik må være et samlet udtryk for alle de ressourcer, samfundet stiller til rådighed for at undgå, at sociale problemer opstår, og for at løse dem, der alligevel opstår. Vi kommer ikke uden om, at samfundet har et ansvar for de mennesker, der ikke kan falde ind under de rammer, vi er med til at lægge. Derfor påhviler der os et stort ansvar, og vi har forpligtelse til at hjælpe på den allerbedste måde. Det kan fastslås som en kendsgerning, at et stadig stigende antal personer har vanskeligt ved at tilpasse sig samfundets krav:

Ældre kan ikke klare tempoet, funktionærer bliver rationaliseret væk, den lille handlende og håndværksdrivende kan ikke klare sig i konkurrencen, håndværkeren, arbejdsmanden og fabrikarbejderen bliver helbredsmæssigt ødelagt af deres arbejde. Vi har unge med svage evner og tilpasningsvanskeligheder, vi har kvinder, der har vanskeligt ved at passe arbejde både ude og hjemme, og vi har børn, der mangler menneskelig kontakt, og jeg kunne nævne mange flere eksempler.

Der skal ikke herske tvivl om, at socialdemokratiet stadig arbejder med spørgsmålet om, hvorvidt borgeren fortsat i lyset af samfundsudviklingen skal tilpasse sig en rolle, den pågældende ikke er ansvarlig for, og som er betinget af samfundsudviklingen. Svaret for socialdemokratiet er benægtende, og fremtidens socialpolitik må derfor bygge på en vurdering af samspillet mellem det enkelte individ og hans eller hendes omverden. Socialpolitik vil på denne måde være forebyggende fremfor afhjælpende. Det kan jo lyde flot, men det er også noget, som bistandsloven kan give tilbud om.

Som nævnt vil socialdemokratiet følge udviklingen på det socialpolitiske område meget nøje, det er en nødvendighed.

De stigende krav, der stilles i samfundet, er beklageligvis med til at isolere mange. Vi gemmer os for hinanden med vores problemer. Derfor mener jeg også, at lejligheden her skal benyttes til at fremhæve en anden ting i bistandsloven, nemlig spørgsmålet om, at vores socialforvaltninger også skal være et sted, hvor man kan gå hen og få en

drøftelse med en anden voksen om sin situation, altså et sted, hvor man kan gå hen og søge anden bistand end rent økonomisk hjælp. Vi ved jo, at man kan have de behov, uanset om man lever i en familie eller man lever som enlig.

Til slut vil jeg gerne sige, at det må være oplagt for enhver, at indkøringen af et så nyt og afgørende system som det, der her er tale om, ikke alle vegne kan gå uden fødselsveer. Mange steder rundt omkring i landet er man allerede i gang, og det er glædeligt. Andre steder er man i planlægningen ikke nået så langt.

Den bedste måde at få bistandsloven til at fungere på er ved at være positiv. Ved at være åben og positiv blokerer man ikke. Og jeg er af den opfattelse, at har man en positiv og samtidig realistisk holdning til tingene, vil det hele komme til at gå lettere. Derfor tror jeg ikke, der vil komme de vanskeligheder, som mange spår, og jeg er meget spændt på, hvilke saglige argumenter der vil fremkomme i den følgende debat.

Fjerde næstformand (*Poul Dam*):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 13, hvor vi først går til punkt 2 på dagsordenen, spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 11.59.

Mødet genoptaget kl. 13.

Fjerde næstformand (*Poul Dam*):

Fra statsministeriet har jeg modtaget følgende:

„Statsministeriet, den 16. marts 1976.

Ved kgl. resolution af 11. marts 1976 er det bestemt, at sager vedrørende lovgivning om buskørsel i Grønland fra 1. april 1976 overføres fra justitsministeriet til ministeriet for offentlige arbejder.

Folketinget bedes underrettet herom.
sign. Anker Jørgensen.“

I skrivelse af dags dato meddeler socialministeren, at hun ønsker skriftligt at fremsætte: